

Núvol

Pseudònim: Daniel Seth

OPTA AL XXXVII PREMI DE NARRATIVA EN VALENCIÀ FELIPE RAMIS 2023

«Quina meravella veure el món des d'aquí dalt!», es deia per dins la Felícia. Tot sovint li agradava pujar sola al terrat per veure la mar i les cases del barri antic de pescadors des d'aquella alçada. Acostumava a fer-ho a l'hora de dinar, pujava amb la carmanyola i gaudia de la seva pausa. Allà, s'imaginava que era un ocell o un àngel, com els de les pel·lícules de Wim Wenders. Pensava que era estúpid voler tenir una vida carnal si a canvi podia ser un àngel. Qui volia tenir un cos si es podien tenir sempre aquelles vistes? Qui volia tenir un cos si podia prescindir per sempre del dolor físic i, per exemple, no haver de passar per la invisibilitat de la vellesa, encara que el preu de tot allò fos no sentir res? O potser s'equivocava? Sentien, els àngels? I els núvols? Percebién alguna cosa, a la seva manera, i des de la seva naturalesa gasosa? Potser sí que ho sentien tot quan passaven d'un estat d'aigua en suspensió a un estat d'aigua líquida. Quan els núvols plovién resseguien les siluetes dels edificis, la textura i l'olor de la terra i l'asfalt. Podien acaronar el pèl i la pell d'animals i persones, els núvols. Podien alimentar les plantes del balcó de casa, les mateixes que la Felícia, acabava de recordar que havia de regar; així, va despertar dels seus pensaments. Havia de nebulitzar i fertilitzar els clavells, els geranis i els rosers, en tornar de la reunió de pressupostos que tenia aquella tarda, a la planta 10, si no volia que se li morissin.

Feia uns dies que la Felícia se sentia estranya. La primera vegada que va copsar aquella sensació insòlita va ser entrant a la sala 67 de la desena planta, a les oficines de l'hotel. Eren a punt per a la reunió de pressupostos setmanal. Tots s'asseien al voltant d'una taula interminable de caoba massissa, una peça de disseny escandinau de luxe. Cap dels excels desafiants del seu cap havien estat mai un problema. No és que ara ho fossin però, simplement, aquell dimecres divuit

de juliol, mentre, fora, el sol cremava amb insistència la gegantina capsa de vidre on treballaven de vuit a dotze hores diàries, la Felícia estava un pèl marejada, ingràvida, semblava que en comptes de peus hi tingués unes plomes lleugeríssimes; aquells *exce/s* ara li arribaven com una melodia llunyana, com si tot el soroll del món repiqués als vidres i es transformés en un fil de música intel·ligible. Els decodificava com una muntanya de números inconexos, com rengleres de xifres bellugadisses. El gerent, un home gros que portava una camisa una talla més petita del que li tocava i que acostumava a escridassar tothom com un *rottweiler* fofo, va adonar-se que la Felícia no hi era. La va enxampar amb la mirada perduda finestra a través. Li va demanar què n'opinava del descens de vendes al *call center*. Ella va mirar-se de nou l'*excel* projectat a la pantalla de la sala però seguia sense poder-lo desxifrar. Davant del seu silenci i confusió, el gerent la va esbrincar deixant anar un raig de capellans. Però ella va girar-se cap a la finestra per observar una oreneta que s'havia aturat en un dels caires i no es va ni immutar.

Aquella va ser la primera vegada; va ser només durant uns segons, però poc a poc, aquesta mena de vibració transitòria es va anar fent cada cop més freqüent i duradora en el temps, no només a la feina sinó que es va anar estenent a tots els espais de la seva vida.

La segona vegada no va ser l'*excel*, sinó que van ser les veus. Les veus del seu superior i la dels companys varen començar a sonar també com càntics llunyans, o sons, no necessàriament desagradables, però sí que incomprendibles. Les paraules queien al seu cervell i els mancava qualsevol mena de significat. Veia les cares dels col·legues articulant i gesticulant però ella no rebia cap informació com a resposta. Els seus canals de recepció funcionaven a la perfecció, però alguna

cosa s'interposava entre els seus sentits i la interpretació dels missatges. El més inquietant era que el sentiment, si és que es podia parlar de sentiments en aquell context, era mutu. És a dir, ella cada cop veia i entenia menys els companys però els companys cada cop la veien i la comprenien menys encara a ella. Una vegada va entrar a l'oficina del seu cap i se li va acostar per lliurar-li uns informes però ell ni va aixecar la mirada del que llegia en aquell moment, i això que ella va picar fort a la porta i duia aquells *stiletos* que tant de xivarri feien en caminar. Ben mirat, potser aquell gest d'indiferència era més habitual del que ella recordava, però ara es feia més evident i manifest.

La Felícia intentava recordar quan. Quan havia començat tot allò? Quan i per què? El cap de setmana abans d'aquell divuit de juliol, quan tot començà, havia baixat a la platja de la Barceloneta i havia vist un d'aquells artistes de les bombolles a peu de sorra. Els nens encerclant-lo com ocellets al voltant d'una font d'aigua on volien refrescar-se. I aquella gran bombolla allargada que semblava tot menys una bombolla. La Felícia va recordar com la va deixar ullpresa, com, de cop i volta, tot es va tornar més lent perquè ella volia fruir d'aquell espectacle. La bombolla es dibuixava sobre el cel blavíssim i la línia del mar i els caps dels banyistes sobre l'arena. Era com una enorme massa amorfa, transparent i amb tots els colors de l'arc de Sant Martí alhora. Tan bonica! Un cuc transparent ondulat, un ziga-zaga d'aigua i sabó, un túnel on els insectes podrien imaginar viatjar a d'altres realitats, a d'altres dimensions, però que només quedava obert uns moments, uns breus segons on tot era possible. Només hi havia una oportunitat, tan fina i fràgil que durava només uns segons, els segons que la bombolla es mantenia viva, material i evanescent, palpable. Així va ser com la punta dels ditets d'una nena la van atrapar

d'un salt i la llarguíssima bombolla, l'artefacte que permetia canviar d'existència els insectes (i potser les persones) es va tancar per sempre. Això, va observar la Felícia. Des d'aleshores que va començar a tenir aquelles sensacions episòdiques d'impermeabilitat amb tot el que l'envoltava.

I a la feina tenia el suport de l'excel, però a casa... Les operacions matemàtiques més senzilles, per exemple, per sumar tickets de la compra, es van convertir en un impossible. Asseguda a la taula de la cuina, amb les bosses plenes d'enciams i tomàquets, bròquil i sardines, la Felícia es preguntava com de cop i volta havia perdut la capacitat de fer una senzilla suma mentalment, juntant el ticket de la parada de verdures i la del peix. S'ho mirava tot amb la ment en blanc i només podia veure un bodegó, una natura morta que se li ofería a la vista i als sentits però que no despertava res en ella. Ni tan sols saber que en aquell moment la posseïa un lapsus matemàtic la preocupava gens. S'ho mirava tot com una espectadora a la butaca de la sala del cinema, com si el que estava passant al seu voltant fos el guió lent i insípid d'una pel·lícula que no tenia res a veure amb la seva realitat.

La nit de l'endemà que tot comencés va adormir-se sense problemes. Aquest canvi també la va estranyar. Ja no va necessitar les pastilles que feia deu anys que prenia per poder descansar. Va quedar-se adormida com un pardalet cansat en aquell llit massa gran per ella, que feia massa temps que no compartia amb ningú, ni tan sols per una sola nit. Tanmateix, de matinada, es va despertar espantada, no se sentia els braços. Alguna vegada li havia passat. Si dormia boca terrosa, ella mateixa, amb el pes del cos, impedia que la sang li circulés bé, i se li adormien. Però aquella nit va ser diferent. Va començar a propinar-se cops per despertar-se els braços, no se'ls sentia de cap de les maneres. Sentia angouxa. Va llevar-se per

posar-s'hi aigua freda. En obrir el llum del lavabo i mirar-se al mirall, es va veure com desdibuixada. Els cabells canosos entre els cabells negres, la camisa de dormir setinada, la pell blanca i pigada, la cara de cansada, amb els ulls caiguts... No va arribar a posar-se l'aigua a les extremitats, es va quedar bocabadada mirant-se de fit a fit. No sabia si era la son que encara li omplia els ulls, però la imatge del seu cos li va semblar borrosa, un xic transparent, com si un vapor l'omplís per dintre, i l'envoltés. No sentia el tacte de la camisa de dormir a la pell, ni els cabells a la cara, ni els peus a terra. Va pensar que era una al·lucinació, potser un efecte rebot per no prendre la medicació. Va rentar-se la cara, va notar que els braços tornaven a lloc després d'uns minuts que es van fer llargs i, un cop al llit, va obrir un calaix de la tauleta de nit i va agafar una de les pastilles per dormir i se la va posar sota la llengua. Aquella nit va somiar amb una tempesta furiosa i pluges torrencials, un cel d'un gris tirant a negre, profund, rere unes palmeres i un oceà enfurismat. Semblava una terra llunyana i exòtica, un país de l'Àsia fuetejada pel monsó. Després de la tempesta, al guió de la pel·lícula del somni, s'hi respirava una humitat renovadora, una pau tan plàcida que li arribava com una carícia vellutada a la pell. A l'endemà, despertà amb el cap encara fixat en la imatge d'una platja com una llacuna sobre la qual s'emmirallaven uns núvols blancs.

Després d'aquella nit, va intentar no capficar-se però el cert és que alguna cosa havia canviat la seva percepció del món. La Felícia, tan bona lectora durant anys, va veure que no podia obrir un llibre sense que el pes de l'artefacte li semblés d'una tona. Quan n'aconseguia obrir un, no podia enfocar la vista. Les línies ballaven i es barrejaven com si fossin un pentagrama viu amb una melodia sinistra. Va intentar llegir un dels llibres que tenia a la pila de l'estudi, al costat de la finestra.

Al llom s'hi endevinava clarament el títol: “Nit fidel i virtuosa” de Louise Glück. Ella, tan bona lectora de poesia, va ser incapaç de llegir els versos que tenia subratllats a la pàgina 99: “Una intimitat / havia crescut entre nosaltres / com un bosc al voltant d'un castell”. Ho va intentar durant dies. Amb tots els llibres que es va veure amb forces d'obrir. Res no va servir. Pensava que potser seria un problema de la vista, normal, a la seva edat. Potser havia de demanar visita a l'oftalmòleg. Potser havia deixat de tenir-se cura en els darrers mesos. Malgrat els esforços i la sorpresa de no poder llegir ni una línia, la Felícia no va immutar-se gaire. Es pensava que la preocuparia més, però va seguir amb la inèrcia dels dies. Cada vegada experimentava nous canvis i cada vegada li importava menys què li estava passant.

El dia que el Pau, el seu únic fill, feia 15 anys, va tancar-se a la cuina per preparar-li el seu plat preferit, la lasanya de verdures amb beixamel suau. La Felícia va començar a preparar-ne el fons de verdures, però després de pelar, tallar, picar ceba, pebrot, carbassó i alls i començar a fer el sofregit, mentre tots els ingredients s'amalgamaven a la paella fent xup-xup, va anar cap a la nevera i en obrir-la, es va quedar com un estaquirot palplantada allà al davant. La llum interior del frigorífic li il·luminava la cara, i ella, amb la mirada perduda, era incapaç de recordar què havia anat a cercar-hi. És més, la seva cara era la d'una persona que s'aboca a una finestra a mirar el paisatge i deixar-se endur per la perspectiva de l'horitzó, tot i que, en aquest cas, l'horitzó eren iogurts, hortalisses, fruites i embotits plastificats. Allí va quedar-se una bona estona. Havia oblidat quin era l'ingredient estrella que havia d'afegir a la seva recepta de lasanya especial, havia oblidat que era un formatge de la Garrotxa, que el temps era temps i que el sofregit se li estava cremant a la paella.

La gota que va fer vessar el got va ser el dia que havia d'anar a buscar el Pau al darrer partit de la temporada de hockey i en comptes d'això es va quedar dins de la banyera mirant el sostre durant hores, com si fos la dona d'acer i pogués traspasar amb la vista les parets i veure-hi més enllà, com si amb aquella insistència fos capaç de veure l'infinit blau del cel. Va mirar-se els braços i les mans arrugades per les hores en contacte amb l'aigua i li va semblar fitar de nou el fum blanc omplint-li les extremitats, el mateix que va veure envoltant i omplint-li tot el cos aquella nit d'insomni.

Quan el Pau va tornar a casa amb el seu pare, el Manel, amb qui ella feia anys que no parlava, i la Felícia va adonar-se que el Pau i el seu exmarit havien entrat a casa, no va sentir res. Realment, alguna cosa estava canviant dins seu. El mòbil reposava abandonat a la vora de la banyera amb 30 trucades perdudes. Ella ni l'havia sentit, o potser sí, però ja no l'importava res. Ni el so del mòbil, ni les receptes, ni les reunions de feina, ni els *excel·ls*, ni els llibres de poemes, ni el seu ex, ni com tornava el seu fill dels partits, ni si la veien, si es feia veure, si volia ser vista o que la miressin. I feia setmanes que la Felícia havia abandonat el seu balcó i totes les plantes eren mig mortes. Ningú més se n'havia adonat de l'abandonament de les plantes. Ni el Pau ni la mateixa Felícia. Potser només una persona, la Rosó, la veïna del tercer pis, que sempre ho tafanejava tot. Sí, la Rosó se n'havia adonat que la Felícia no regava les plantes, com també se n'havia adonat que no treia les escombraries i que era el Pau el que, darrerament, ho feia. Se n'havia adonat que la Felícia a penes sortia de casa, que potser no anava a treballar. Però va passar que, fins i tot, la Rosó, un dia, va deixar de parar-hi atenció. Ni la Rosó veia tampoc ja a la seva veïna.

Una tarda, en tornar el Pau de l'entrenament de hockey, va entrar a casa i va cridar la seva mare però ella no va respondre. Va caminar el passadís fins a la porta del bany. Va pensar que estaria fent una banyera interminable i hi va trobar la porta ajustada i la llum oberta. Feia estona que la seva mare no hi era al bany, o sí? Tot i trobar la finestra del bany oberta i percebre un ambient fred i net, el mirall era ben entelat i s'hi podien veure 4 dits marcats sobre el tel de vapor que cobria el mirall. El camí dels dits marcats es podia resseguir fins a la finestra. Qualsevol hauria dit que la Felícia s'havia escapolit per allí, però el Pau no va trobar ni rastre de sa mare, per molt que va mirar amunt i avall del cel-obert. La preocupació va durar-li poc. Al cap d'uns dies el seu pare estava instal·lat amb ell a casa, el Pau va oblidar que el seu plat preferit era la lasagna de verdures amb formatge de la Garrotxa i la veïna Rosó tampoc va adonar-se que la Felícia ja no havia tornat a sortir ni entrar de l'edifici. Això sí, tots van veure's obligats a mirar el cel la mateixa nit i els dies que seguiren a la desaparició de la Felícia.

Durant deu dies i deu nits no va parar de ploure. Va ser una pluja aïllada al municipi i certament insòlita. El cel era cobert d'un vapor blanquíssim i l'ambient es va tornar agradablement humit, acompanyat d'una brisa suau i refrescant. Aquells núvols, tals orgànics i eteris, van mullar edificis, terra, cultius, cabells i cares. I van regar suaument i van nodrir les plantes del balcó de la Felícia. Els clavells i els rosers van respondre i van reviure, així com els geranis, la menta i l'alfàbrega. Els colors i les aromes del petit jardí de la Felícia es tornaren intensos i dolços. I tot i que ni el Pau ni el Manel ni la Rosó no les van seguir cuidant, a les plantes de la Felícia no els va faltar mai l'aigua d'aquells núvols que, tot sovint, no varen deixar de visitar aquella part del cel del barri des d'aleshores.